

Katerina Mihaljicina

* * *

meta sam.
meta sam.
porcelanska, sva bela.
oprana jutros do najsitnijeg delića tela.
obučena jutros u najbolje praznične stvari:
najdraže patike, haljina na cvetiće, šarena.
tanki kaputić za onedavna oštra ramena.
meta sam.
meta sam.
dobro mi stoje krpice lepe, ne marim.
lična mi je u levom džepu, slika porodice u desnom.
parfema više nemam, nanom ga nadomestim.
stavljam je na osedelu kosu, na hrapavu prolećnu kožu.
meta sam,
a mete ne plaču i ne žale se mete na očaj.
one se uopšte ne žale.
i nikoga rečju kletve ne bodu.
ni onda kad čuče u podrumu,
ni onda kad podrum pogode.
meta sam.
meta sam.
kad nebo gori i bleđi,
meta sam.
stajem u red
za smrt
ili malo hleba.

26. 3. 2022.

* * *

ja živim na ratištu.
perem ruke, čitam vesti.
skupljam u čajnik vodu iz oluka
(bilo je ranije snega, išli smo po njega u park i dvoje od nas su ubili),
molim se za kišu našu svagdašnju
i neobično vlažno proleće.
ja živim na ratištu.
zavijam s psom na susedni mesec.
ja – bez ijednog zvuka,
on iz celog svog psećeg srca.
njemu je, jadnom, strašnije,
mogu da ga pojedu, i on to zna.
a mene su samo silovali,
zato sam – tiho,
zato sam – ćelavo.
zato sam...
uostalom, kog se to tiče –
zar će to mene spasiti?
ja živim na ratištu.
kažu da sam poludela,
jer delim mrvice umesto da ih oduzimam
sojci i dvama posivelim vrapcima.
bila je svraka, ali je negde nestala.
„glupača“ – lupa vetar praznim prozorskim ramovima
„šizika“ – sikće fosfor kad dogoreva
samo ne a *глян-ка, hohluška* –³
mislim u sebi.
i izlazim uveče
da se poklonim podliscima,
to jest šafranu – najskupljem začinu
do smrti.
ja živim na ratištu.

4. 4. 2022.

³ Rus. „Gle, Ukrajinka.“ (Prim. prev.)

* * *

mama, majčice, čuješ!
pusti me napolje,
hoću da trčim – ovde je premalo mesta,
hoću da letim,
dok još nisam odrastao.

Dž-ž-ž!
Ja sam pčelica, mama.
Nosim kući svoj med.
Fur-fur!
Ja sam ptičica, mama.
Nosim crvića dečici.
Buh! buh!
Ja sam raketa, mama.

Nosim smrt tuđim ljudima.

Mama, hoćeš li mene
I takvoga voleti?

19. 4. 2022.

EKSTREMISTI

Bože spaljenoga jevanđelja,
Izađi iz svoga skloništa
S grančicom probegarale jabuke umesto bele zastave.
Možda neće zapucati.

Pucaće, kažeš.
Ali ipak izlaziš napolje,
Vodiš za sobom decu, mačke i čak
Jednog velikog petla,
Skrivenog u nedrima starice,
Umesto koje on, beli, diše.

Pucaće, kažeš.
I pružaš ruku ženama, ogrnutim

Raskriljenim čaršavima,
Podižeš muškarce sa stigmatama metaka,
Metaka koji su pogodili njihovu braću i sinove,
Zato njihova pluća moraju disati
Za svakoga od poginulih.
Ali u zraku je samo pepeo.

Čime disati? – pitaju Tebe oni
Što idu za tobom.
Ali ti im ne daješ odgovor,
Bože spaljenoga jevanđelja.
Vodiš ih po leševima knjiga
Od Černigiva do Manguša i Nikoljskog,
Pokazuješ Mariupolj i brda „Kredne flore“,
Hvataš ustima vazduh,
I oni ga hvataju, sledeći tebe,
svi, čak i petao.
I koza s crnim pegama koja ide za vama
Čak od Soledara,
Odakle više ne crpu so, već jedino suze.

Čime disati? – pitaju tebe,
Ali ne pitaju: kuda nas vodiš,
Bože spaljenoga jevanđelja,
Bože puta koji nismo izabrali.
Ali kojim moramo ići,
Odavde do poslednje stranice priručnika iz književnosti,
Koja još nije napisana.

26. 5. 2022.

* * *

Šta možeš ti, ženo,
u ovom velikom svetu
gde bruj aviona podseća na smrt?
gde su grom i sirena zavijanje
tako sad isprepleteni
da sve govori o smrti
stodesetinama glasova,
od kojih deo ti znaš,
a deo čak nisi u stanju razaznati?

šta možeš ti, ženo,
dok usred sveta stojiš,
gde kiša progovara najglasnije,
ližući tvoje
nezaštićeno mokro telo
hladnim od straha
jezikom?
šta možeš ti, ženo?

širiš ruke
bosim stopalima
staješ na ostrvca kaldrme.
nosiš sebe kao pticu na vetru.
plešeš
i odgovaraš:
živeti.

10. 7. 2022.

(S ukrajinskog prevela **Ala Tatarenko**)